

Véronique DUCHÂTEAU

Nisipul și Crucea

FORTĂREAȚA CAVALERILOR

Cuprins

Partea I. La început

Episodul 1	15
Episodul 2	19
Episodul 3	23
Episodul 4	27
Episodul 5	31
Episodul 6	37
Episodul 7	41
Episodul 8	45
Episodul 9	49

Partea a II-a. Vederea Ierusalimului

Episodul 1	55
Episodul 2	59
Episodul 3	67
Episodul 4	71
Episodul 5	79
Episodul 6	83
Episodul 7	89
Episodul 8	91
Episodul 9	95
Episodul 10	99

Partea a III-a. Castelul Kurzilor

Episodul 1	109
Episodul 2	115
Episodul 3	119
Episodul 4	123
Episodul 5	129
Episodul 6	135
Episodul 7	139
Episodul 8	143
Episodul 9	147
Episodul 10	151
Bine de știut	155
Dicționar de temeni	157
Povestea adevărată a personajelor istorice pe care le-ați întâlnit cu ajutorul fratelui Benoît	159

Episodul 1

**Anul Domnului 1188,
în incinta Fortăreței Cavalerilor,
Țara Sfântă**

„Mi-e sete.” Sunt singurele cuvinte pe care le pot pronunța. Și totuși, o mulțime de întrebări îmi trec prin minte. „Thibault a murit? Musulmanii au intrat în cetate? De ce nu-mi mai simt brațul drept? Maestrul a primit mesajul la timp? O să mor? Rugăciunile pe care le aud în depărtare sunt pentru mine sau pentru altcineva?”

Capul mi se îngreunează. Trecutul și prezentul se amestecă. „De ce sunt aici? Cum să mă aflu eu, fiu al unui conte al Regatului Franței, la mii de kilometri distanță, în cea mai mare cetate a creștinătății, la capătul Țării Sfinte?” Mă neliniștește gândul că aș fi putut fi închis în donjonul castelului strămoșilor mei. Imaginile vieții pline de evenimente din ultimele luni îmi defilează prin fața ochilor. Voi muri?

În zadar încerc să mă îndrept. Apoi, ridic mâna stângă lipsit de îndemânare. În sfârșit, cineva vine în grabă către patul meu. Articulez cu greu încă o dată: „Mi-e sete”. Am simțit cum cineva îmi ridică cu grijă

capul și o licoare rece îmi împrăspătează buzele. Sorb îndelungat, lucru care mă mângâie și mă epuizează în același timp. Capul îmi cade, din nou, greu pe spate. În depărtare, aud o voce care spune șoptit: „Bietul frate, doar printr-o minune mai este încă în viață, anunțați...”. Apoi, cad într-un somn greu. În cap îmi răsună neîncetat un strigăt: „La atac! La atac!”.

Anul Domnului 1162, Castelul Saint-Loup, Regatul Franței

„La atac!” Cu aceste cuvinte mi-am început prima bătălie. Îl convinsesem pe fratele meu mai mare și mai precaut că va fi o expediție fără riscuri, din care ne vom întoarce plini de lauri. Pentru aceasta am furat un măgar bătrân și cenușiu care era folosit de femei pentru a transporta rufele la râu. Apoi, am tăiat cu grijă niște bețișoare de alun, elastice, dar puternice. În cele din urmă, a fost discutat pe larg traseul care trebuia urmat astfel încât să-i putem lua cât mai prin surprindere pe adversarii noștri. Din păcate, nimic nu a mers conform planului: în ciuda morcovilor și a loviturilor, măgarul s-a împotrivit să galopeze, motiv pentru care adversarii noștri au avut timp să se pregătească de luptă și, din păcate, mi s-a rupt și bățul chiar la începutul luptei. În cele din urmă, măgarul încălecat de noi s-a ridicat în două picioare și amândoi ne-am trezit – și eu, și fratele meu – puși la pământ

și înconjurați. Refuzând să ne predăm, în timp ce loveam cu picioarele și pumnii cu putere, am început să strigăm mottoul familiei noastre – *Sursum corda!*² Nimic nu a ajutat, am fost imediat copleșiți, iar apoi abandonăți pe câmpul de luptă.

Prin urmare, întoarcerea la castel a fost una vrednică de toată mila. Speram să nu dăm nas în nas cu tatăl nostru. Din păcate, înainte să putem șterge urmele înfrângerii noastre, ne-a zărit în curte. S-a așezat în scaunul său de conte din sala mare de la parter și ne-a chemat să ne înfățișăm înaintea lui. Încă îi mai aud reproșurile vocii sale puternice și reci:

– Îndrăzniți să veniți înaintea mea acoperiți de lovături și vânătăi, cu hainele rupte și desculți? Ați vrut să vă dați viteji atacându-i pe fiii țăranilor noștri! Iar rezultatul acestei capcane pe care le-ați întins-o a fost să fiți răsturnați din șa și să fiți voi cei bătuți! Ah, probabil s-au distrat de-a binelea! Ei sunt cei care v-au dat o lecție! Doi fii de cavaler bătuți de țărani! Deplorabil!

Tu, Enguerrand, moștenitorul acestui comitat, dacă în loc să fi citit romane cu cavaleri, ai fi fost mai atent la sfaturile maestrului tău de scrimă! Și tu, Benoît, așa faci progrese la limba latină? Călărind un măgar și rupându-ți bățul de capul fiului unuia dintre cei mai buni țărani ai mei? Până mâine veți sta închiși și veți mânca doar pâine uscată și apă!

²Sus să avem inimile!

Episodul 3

Anul Domnului 1188, în incinta Fortăreței Cavalerilor, Țara Sfântă

Doamne, ajută-mă! Doamne, nu pregeta să mă ajuți! Cineva se apropie de mine și o mână mă apucă de umăr. Fără îndoială că cineva încearcă să vorbească cu mine sau să mă acuze, însă eu nu pot auzi decât un singur lucru: sunetul ciocnirii armelor. Acolo, dincolo de zidurile groase ale acestei fortărețe, cavalerii, frații mei, luptă în timp ce eu zac în acest pat, neputincios, după ce toată viața m-am antrenat pentru această luptă decisivă.

Anul Domnului 1172, Castelul Saint-Loup, Regatul Franței

Fratele meu tocmai a fost uns cavaler la vârsta de 20 de ani, adică la zece ani de la prima noastră luptă. Pentru a sărbători întoarcerea sa în feuda familiei, tata a chemat baronii și cavalerii din zonă. Pajiștea întinsă din fața cetății a fost acoperită de corturi multicolore. Încă din zori, am mers de la un grup la

altul, admirând caii și salutând călăreții. Apoi, m-am întors să-i descriu totul fratelui meu, care se pregătea la parterul donjonului. Entuziasmul meu contrasta cu calmul lui. Mi-aș fi dorit atât de mult ca eu să fiu în locul lui, dar el era cel mai mare.

Ca să pot urmări turnirul, am urcat pe pasarelă. În sunetul trâmbițelor, cavalerii s-au împărțit, față în față, în două grupe. Coifurile și armurile din zale străluceau în soare. Scuturile formau pete de culori strălucitoare. Caii, împodobiți din cap până-n picioare, tropăiau nerăbdători în căldură. Doamnele și domnișoarele și-au ocupat locurile pe platforma de lemn. Cele mai tinere șușoteau între ele, arătând spre cutare sau cutare cavaler. Instalată discret într-un colț, lângă mama, Marie, sora mea în vârstă de 15 ani, a asistat pentru prima dată la un asemenea spectacol.

Soția unui baron influent a avut onoarea de a coborî eșarfa de mătase. De îndată ce a atins pământul, cavalerii s-au repezit cu bravură unul împotriva celuilalt. Sulițele loveau scuturile cu furie. Înfruntarea a fost dură, însă doar câțiva au căzut în timpul acestei prime confruntări. În timp ce cavalerii de la pământ, care se puteau ridica, și-au apucat săbiile și au început să lupte doi câte doi, călăreții care se aflau încă în șa au reluat asaltul. Întregul turnir a devenit rapid o busculadă. Din fericire, sulițele și săbiile fuseseră tocite, altfel jumătate dintre participanți și-ar fi pierdut viața.

Prin norii de praf ridicați de cai, nu mi-am putut lua ochii de la fratele meu și de la scutul lui cu cap de lup. Fusese atacat de un cavaler ale cărui arme, aurii cu două dungi roșii, îmi erau necunoscute. M-a înfiorat să văd că, după al treilea atac, fratele meu avansa prea mult în șaua lui. Oponentul l-a doborât cu ușurință. Mi-ar fi plăcut să-i vin în ajutor. Fratele meu era suficient de puternic pentru a se apăra, dar era tânăr în comparație cu toți acei cavaleri experimentați. Cu toate acestea, Enguerrand s-a ridicat fără să fie ajutat și și-a scos repede sabia. Ca urmare, cavalerul care îl doborâse, în loc să rămână călare, a descălecat pentru a continua lupta începută. Nu se întâmplase nimic decisiv. În mijlocul strigătelor și al ciocnirii armelor, n-am urmărit decât această luptă. Plin de speranța de a-l vedea pe fratele meu câștigător, am încercat să-l învăț ce să facă, deși nu mă putea auzi. „Mai sus scutul! Atenție! Lovește mai mult la dreapta, la dreapta! Nu! Haide, fă-l să dea înapoi!” Prins de luptă, dădeam din brațe de parcă eu aș fi luptat și aș fi căzut peste metereze dacă un tânăr nu m-ar fi prins și tras înapoi la timp de brâu... Din păcate, asta n-a ajutat cu nimic și Enguerrand a ajuns să fie dezarmat de cavalerul necunoscut.

Turnirul s-a încheiat în scurt timp. Scutierii învingătorilor au adunat caii celor învinși, în timp ce doamnele au intrat în castel pentru a-și potoli setea în așteptarea banchetului care urma să încheie ziua.